

[Hans Rasmussen.]

i Ministeriernes Maanedssblad, jeg har lagt Mærke til, at man ovre i Sverige tumler med dette Spørgsmaal, og der er jo ingen Tvivl om, at den praktiske Uddannelse af Juristerne spiller den allerstørste Rolle.

Det staar for mig som noget af en Falliterklæring, hvad vi for nogle Aar siden oplevede, at det ligesom fik en Slags Berettigelse, hvad der blev sagt om Henlæggelsen af den store Transatlantiske Sag, at man ikke mente, man var i Stand til at behandle denne Sag, ikke mente, man var i Stand til at løfte den. Det vil altsaa sige, at den juridiske Uddannelse her i Danmark ikke holder Skridt med Udviklingen paa Bedrageriernes Omraade. Naar vi faar større og større Svindlerier, mere og mere omfattende Bedragerier, som, ogsaa for Retsfølelsens Skyld, bør tages under Behandling, maa vi ogsaa sørge for at være indstillet paa at have det Mandskab parat, som er i Stand til at gaa i Lag med Sager vedrørende de store Forbrydere, som der i saadanne Tilfælde er Tale om.

I øvrigt vil jeg sige med Henblik paa den kommende Tid og paa den forsvarlige Udøvelse af Retsplejen i det hele taget, at vi er nødt til at tage mere og mere Hensyn til den praktiske Uddannelse. Det bliver mere og mere ønskeligt, at man stræber henimod paa Dommerpladserne at faa 1ste Klasses Mænd i enhver Henseende, frie og selvstændige Personligheder, Mænd, som er fuldkommen frie for alle uvedkommende Hensyn. Det er nødvendigt ikke mindst i vore Dage under den nye Straffelov med de vide Strafferammer; men det er i det hele taget ønskeligt, at vi paa disse Pladser har de dygtigste Folk, vi er i Stand til at finde.

Og skulde det være saaledes, at vi her staar overfor Vanskeligheder med Hensyn til den økonomiske Side, ja, saa maa jeg tilstaa, at medens det hidtil har været min Opfattelse, at det havde sin Betydning, at Dommerstanden, hvad Lønningerne angik, ikke blev alt for fjernt stillede fra den almindelige Befolkning, ikke fristedes til at anlægge en Levevis langt borte fra, hvad der kunde siges nogenlunde at være Gennemsnittet i den almindelige Befolkning, saa er jeg Tid efter anden blevet nødt til at ændre denne Opfattelse, fordi jeg ser, hvorledes det gaar i vor Tid, at forholdsvis unge dygtige Mænd med den fornødne Uddannelse kan gaa ud i det private Erhverv og opnaa betydelige Lønninger, medens de, der søger Ansættelse under det offentlige, ved Retsvæsenet og andre Steder, maa nøjes

med Lønninger, der ved Siden af de andres maa siges at være forholdsvis beskedne.

Skulde det være saaledes, at Lønningerne, som de nu er for Dommerstanden, stiller sig hindrende i Vejen for at faa de bedst egnede Folk ind paa de forskellige Pladser, saa vil jeg sige for mit personlige Vedkommende — jeg har ikke nogen Bemyndigelse til paa dette Omraade at tale paa min Gruppes Vegne —, at det ikke vil være noget afskrækkende for mig at gaa med i Overvejelse af, om der er Anledning til at ændre noget her; thi de bedste Kræfter er ikke for gode, naar Talen er om at besætte Stillingerne i Retterne, hvor man skal bestemme over Næstens Ve og Vel og skal fastslaa, hvad der skal være gældende paa de forskellige Omraader.

Jeg lagde Mærke til, at Højesterets Præsident for en Tid siden ved et Møde udtalte, at man meget kunde ønske at faa dygtige Jurister fra Underinstanserne, dygtige Underretsdommere, plantet ind som nyt Blod i Højesteret. Jeg siger: har man dygtige Folk i Underretterne, Folk, som har vist sig at være paa deres Plads, som er fuldt kvalificerede, saa er der noget trist i, at de af økonomiske Hensyn nægter at indtræde i Landets Højesteret, at de siger: Vi har ikke Raad til det, for hvis vi skal holde Flyttedag, mister vi en Indtægt, som det er ønskeligt eller nødvendigt for os at bevare. Her er, synes jeg, noget, der kan give Anledning til Overvejelser.

Jeg maa have Lov til at føje endnu et lille Spørgsmaal til, mens jeg er inde paa at omtale Dommerstanden. Jeg retter det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om han ikke ved denne Lejlighed maatte finde Anledning til at udtale sig om Spørgsmaalet om Dommernes Alder. Jeg har lagt Mærke til, at det interesserer i adskillige Kredse, og jeg tror ogsaa, det maa siges at være et Spørgsmaal, der har Interesse for den bredere Offentlighed.

Der har været nogen Uenighed om, hvad der er det rette paa dette Omraade, men mon det ikke vilde vinde Bifald, om vi fik slaaet fast, at Dommerne paa dette Omraade bliver ligestillede med Statens øvrige Embedsmænd? Jeg tror, det vilde være heldigt, om Dommerne skulde gaa af ved 70 Aars Alderen. Jeg skal slet ikke her røre ved Pensionsspørgsmaalet, det kan tages op i anden Forbindelse, men jeg tror, at en Aldersgrænse for Dommere er noget, man ikke saadan ganske skal afvise Betydningen af.

Til allersidst skal jeg rette endnu et Spørgsmaal med Hensyn til Dommerne,